

■ 2 Ekim
2015 Cuma
■ Sayı: 1
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ
GAZETE

BOYUN EGME

TÜRKİYE'NİN KARA YAZI

'ARAP BAHARI'NA RUSYA KIŞI

BU DÜZEN DEĞİŞMELİDİR

TÜRKİYE AKP'DEN NASIL KURTULUR? | OYUNUN ADI ARTIK KÖREBE | YUNANİSTAN'DA MÜCADELE
YÜKSELECEK | İNANÇ VE GÜVEN TAZELEMELİK... | SERMAYE İKTİDARI KAYBEDER Mİ?

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLERİN

Boyun Eğme'yle devam ederken...

Yeni bir yayının "başlarken" yazısının altına Yayın Kurulu'nun ya da o dergi ya da gazetenin adını koymak âdettendir. Boyun Eğme'de bu alışkanlığı terk edecek, yalnız ilk sayıda değil, her hafta karşınıza bir partinin kolektif iradesini temsilen Merkez Komite imzasıyla çıkacağız.

Bu parti, Türkiye'nin Komünist Partisi'dir; Komünist Parti'dir. Yıllardır gericiliğe, emperyalizme, milliyetçiliğe, liberalizme, sahte solculuğa ve en önemlisi sömürü düzenine karşı inatla mücadele eden, ilkelerinden, programından hiç ödün vermeyen parti. Türkiye'nin umudu, akli ve geleceği olan parti.

Komünist Parti, geride bıraktığımız aylarda önemli kararlar aldı. İlkelerini, programını değil ama örgütünü, dilini, çalışma tarzını, işleyişini mercek altına aldı. Türkiye'de işçi sınıfının siyaset sahnesine güçlü bir giriş yapması, komünist hareketin ideolojik ve siyasal kuşatmayı kırması, sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak emekçi yığınlar nezdinde bir seçenek haline gelmesi için ne yapılması gerektiğine ilişkin anlamlı bir tartışma yürüttü ve değerli sonuçlara ulaştı.

Boyun Eğme, işte bu partinin haftalık merkezi yayın organıdır. Bir kitle gazetesi değildir; parti en geniş yığınlara, yeri geldiğinde karşı kampın aklını çeldiği kesimleri de içerecek şekilde seslenmek için daha farklı mecralar kullanacaktır. Bir haber dergisi değildir; günümüz koşullarında bildiğimiz anlamda habercilik yapmak için haftalık bir yayından daha uygun araçlar vardır. Komünistlerin, yaşamın çok farklı alanlarına dönük müdahalelerini taşıyacak bir ideolojik mücadele aracı olarak da kurgulamadık Boyun Eğme'yi.

Boyun Eğme, her açıdan bir örgütlenme aracıdır. Örgüt-

lenme bir açıdan, sosyalizm mücadelesine daha fazla kişinin katılmasını sağlamaktır. Örgütlenme bir başka açıdan, sosyalizme inanan, onun için mücadele etmeye istekli olan ya da bu mücadelenin zaten içinde olan insanların belli bir siyasi-ideolojik doğrultuya yeniden ve yeniden örgütlenmesi demektir.

Boyun Eğme, bu iki anlamıyla da örgütleyici bir yayındır. Bu yayınlı, hep beraber, Türkiye'de Boyun Eğmeyenlerin hareketine güç verecek, onu adım adım yayacağız. Her hafta gündemde ve gündemimizde ne varsa, onlarla ilgili komünistlerin bakış açısını, elimizdeki verilerle somutlayarak, düzen medyasının değinmediği olgulara işaret ederek yansıtacağız.

Lafımızı hiçbir başlıkta esirgemeyeceğiz.

Boyun Eğmeyenlerin yayınında korkunun, eyyamcılığın, kişiliksizliğin, yalanın, düzeysizliğin, kolaycılığın yeri olmaz.

Biliyoruz ki, emekçi halk, örgütsüz bir güçtür. Boyun Eğme, emekçi halkın partisini güçlendirmek, onun militanlarını, dostlarını çoğaltmak için çıkıyor.

Kendi dağıtım ağını kurarak, her birimizi, her birinizi bir Boyun Eğme dağıtıcısı olarak görerek...

Boyun Eğme, tüm bunların ışığında, Komünist Parti'nin yayın organıdır ve Boyun Eğme'yi sadece partililer, parti üyeleri değil, tüm boyun eğmeyenler sırtlayacaktır. Çünkü bu ülkenin, boyun eğmeyenlerin ihtiyaç duyduğu güçlü bir komünist partidir.

KOMÜNİST PARTİ

**BOYUN
EĞME**

Boyun Eğme Haftalık Siyasi Dergi - İmtiyaz Sahibi: İleri Yayıncılık Tanıtım ve Ticaret Ltd. Şti. **Sorumlu Müdür:** Volkan Algan
Tasarım: Özgür Aydoğan, Uğur Güç **Çizimler:** Ömer Koçağ **Adres:** Osmanağa Mah. Osmancık Sok. No:9/16 Kadıköy - İstanbul
Baskı: Kayhan Matbaası - Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8 Giriş Kat D:2 Topkapı - İstanbul (0212) 576 00 66

Türkiye AKP'den nasıl kurtulacak?

EN İYİ İHTİMAL OLARAK AKP İLE KOALİSYON KURMAYI VAAT EDENLER, GÖBEKLERİNİ DE BU PARTİYE BAĞLAMAYI İLAN EDİYOR, KADERLERİNİ ORTAKLAŞTIRIYOR DEMEKTİR. ÖYLEYSE BU TABLOYU TOPTAN DEĞİŞTİRMEKTEN BAŞKA BİR SEÇENEK YOK.

Hiçbir sorunu çözmemesine rağmen Türkiye'de en ateşli siyasi tartışmalar hep seçim dönemlerinde, seçimler üzerine yapılıyor. Bu, kitle hareketi geleneğinin eksikliği, örgütsüz bir toplum olmamızla da ilgili ancak bize has bazı tuhafıklar da barındırmıyor değil. Kimse seçimlerin önemsiz olduğunu söylemiyor, aksine, önemli olmasına önemli fakat bu kısır döngünün devam etmesine rağmen dönüp dolaşıp aynı tartışma başlıklarına sıkışmak da, madem önemseniyor, çözülmesi gereken bir sorun olsa gerek.

HESAPÇILIK HER YERDE

Sağ seçmen için kriterler görece basit ve sade. AKP de bu sadelikte hareket ediyor aslında, "bismillah" diye seçim şarkısı yapıyor, yeniden bir Kürt savaşı başlatıyor, bir kısım medyayı şeytanlaştırarak militanlarını salıyor, hedef gösteriyor, taraflaştırıyor. Biraz din, biraz milliyetçilik ama hepsinde de bir hesapçılık ve sonuna kadar gitmeme, kapıyı açık bırakma hali. Erdoğan geçenlerde açıkça söylemişti, süreç buzdolabında, diye. Günü geldiğinde çıkarılmak üzere bekletiliyor.

Ancak bu hesapçılık yalnızca AKP'de görülüyor. AKP'ye çare diye sunulan partiler de benzer hesaplar ve ilkesizlikle hareket ediyor. AKP karşısında umut bağlanan CHP ve HDP, 7 Haziran öncesinde söylediklerini unutup pervasızca hareket etmelerine rağmen başlarına bir şey geldiğini gördükleri için bu sefer daha rahatlar. Hem her daim bu partileri mazur gösterecek birilerinin olmasından hem de muhtemelen seçimlerde aynı sonucun çıkacağını bildiklerinden. Tekrar yüz yüze bakacaklarını düşündüklerinden olsa gerek kimse 7 Haziran öncesi kadar sertleşmedi henüz, hatta o zamanki gibi kapılar kapatılmıyor, büyük laflar edilmiyor. "Rensiz" bir seçim süreci bizi bekliyor. Üstelik seçimlerin ardından

yaşananlara bakınca, sertleşirse de inanmak için bir neden yok. Eski AKP'li, şimdiki HDP'li Dengir Mir Mehmet Fırat, AKP-CHP koalisyon görüşmelerinin, erken seçim sonrası için faydalı olacağını söylemişti zaten.

Türkiye AKP'den nasıl kurtulacak? Türkiye'nin ilerici birikiminin en azından Haziran Direnişi'nden bu yana, biraz da özgüvenle hareket ederek en başa yazdığı soru buydu. O özgüven, sonrasında ne olacak, diye hesaplamadan "Hükümet istifa" talebini dile getiriyordu. Gelinek noktada CHP

ve HDP'nin geri adımları, AKP'yle uzlaşma çabaları inançsızlık ve çaresizlikten, istikrar adına anlayışla karşılanıyor. CHP ve HDP'ninse bu inançsızlığı ve özgüven kaybını kendi lehine çevirdiği ortada.

Şimdi en keskin AKP düşmanı kesilenlerin, bir taraftan sürekli kapıyı açık bırakmaları, dün söylediklerini bugün unutmaları, ilkeli bir AKP karşıtlığının, düzen karşıtlığından ayrılarak yapılamayacağına da göstergesi. TUSİAD'la el ele fotoğraf verenlerin, ABD'den esecek havayı koklayanların yani ne CHP ne de HDP'nin AKP'nin panzehiri olması bu yüzden mümkün.

BİR TUHAF FAŞİZM

Tuhaflık dedik ya, bir taraftan AKP'ye karşı tek çare, HDP'nin barajı geçmesi olarak sunuluyor, diğer taraftan Demirtaş "seçimlerden sonra AKP ile koalisyon kuracak mısınız" sorusuna "Değişirlerse, yeniden değerlendiririz. Bunun için biz açığız" diyerek yanıt veriyor. Tablonun bir köşesinde de Cizre'deki katliamın fotoğraflarıyla HDP'ye oy isteyenler var.

"Son kullanım tarihi belli" olan faşizmi de Türkiye'de görmüş olduk. Hem bir taraftan "taktik" bir savaş, şiddet olduğu söylenecik, seçim sonrasına randevu verilecek, hem de tüm siyaset "AKP korkusu, faşizmi" ile dizayn edilmeye çalışılacak. Ciddiyetsizlik diz boyu.

Seçimler öncesinde tüm partilerin söylediği tek bir şey var aslında "AKP'den kurtulmayı unutun". Erbakan'a atıfla "koalisyonlu mu koalisyonlu mu istersiniz onu söyleyin".

En iyi ihtimal olarak AKP ile koalisyon kurmayı vaat edenler, göbeklerini de bu partiye bağlamayı ilan ediyor, kaderlerini ortaklaştırıyor demektir. Öyleyse bu tabloyu toptan değiştirmekten başka bir seçenek yok.

■ Volkan Algan

Oyunun adı artık

BÖYLESİNE AKIL DIŞI, BÖYLESİNE YIKICI, BÖYLESİNE KANLI BİR DÜZEN "BAŞKA BİR DÜZEN" KURMAYI, HATTA HAYAL ETMEYİ BİLE UNUTTURDUĞU SÜRECE DEVAM EDİYOR. ONUN İÇİN, BAŞKA BİR DÜZENE, DEVRİMLE, KÖKLÜ BİR YIKIM VE KÖKLÜ BİR YENİDEN KURULUŞLA GELECEK BİR DÜZENE CÜRET EDENLER BU DÜZENİ YIKACAK.

Bu düzen böyle gitmez. Gitmiyor da zaten. Bir zamanlar sermaye çevrelerinde, emperyalist merkezlerde çokça sarf edilen bir söz vardı: Önümüzü göremiyoruz. Durum dünya çapında değişti. "Önümüzü göremiyoruz" şikâyetleri artık pek duyulmuyor.

Sis dağılmadı, dünya aydınlanmadı. Yani şikâyetler kesildiyse, herkes önünü daha iyi görebildiği için değil.

Kapitalizm, dikiş tutmayan, "göz gözü görmez" bir sis bulutu içinde yol alıyor. Tüm yamalarından patlıyor. Kimse nereye gittiğini

bilmiyor. Bu düzen böyle gitmez diyoruz ama gidiyor. İşte "böyle" gidiyor.

AKP ve diktatör, Yeni Osmanlı şaşkınlığında duvara çarptığında dünyanın alay konusu oldu. "Üç günlük işi var" diye baktıkları Suriye'de "eyvah asıl bizim işimiz bitik" diyecekleri bir noktaya geldiler, artık tüm dünya onlara gülüyordu. Ama "dünya"nın durumu da çok farklı değildi.

SADECE TAYYİP Mİ MADARA OLDU?

Tayyip Erdoğan'ın Putin'den gördüğü "tedavi" dönüşünde bayram namazında gevelediği Esad'lı cümleler gerçekten acıklı ve gülünçtü. "Esed'siz bu sürecin olması

veya geçiş sürecinde belki Esed ile gidilme gibi bir şey olabilir."

Sadece onu anadilinde anlayan bizler değil, tüm dünya buradaki hazmı zor U dönüşünü alaya aldı. Peki, Suriye konusunda alay edilecek halde olanlar Tayyip Erdoğan ve çetesinden mi ibaret? ABD emperyalizminin, Obama'nın falan değil, doğrudan Amerika Birleşik Devletleri'nin, Suriye konusunda daha başı dik, daha kendinden emin, daha dediğim dedik olduğunu söyleyebilir miyiz?

Kim daha gülünç durumda? Düne kadar silaha ve paraya boğduğu İslamcı grupların en dikenlisine karşı oluşan koalisyonu son dakikada yetişen alaturka diktatör mü? "Eğit, donat" gibi süslü isimler vererek hazırlayıp Suriye'ye yolladığı "özgür" muhalifler bir

Hizmetçiniz yok sizin

Tıkanan düzenin, tekleyen sistemin, pisliği temizlemek, çürümüş dünyaya bir cila atmak için bulduğu araca bakar mısınız? Sol. Yeni sol!

Düzeni yıkmaktan vazgeçeceğiz ve onun imdadına yetişeceğiz: Demokrasimiz tıkanı, temsiliyet krizi var, haydi yeni sol görev!

Ve ne yazık ki solda çok taliplisi var bu görevin. Meğer yönetmeye meraklı ne kadar çok solcumuz, sosyalistimiz varmış. Meğer burjuva demokrasininin meşruiyet krizine pansuman olmayı görev bilen ne çok devrimcimiz varmış.

Komünistler bu tezgâha girmede, girmeyecek. Bizim devrimimiz de yönetilecek. Biz de "yöneten" bir devlet kuracağız. Ama o bizim, işçi sınıfının devleti olacak. Parababalarının, sömürücülerin, gericilerin devletini yönetmek mi? Daha neler!

Babanızın uşağı mı var?

körebe

ayda buharlaşan Amerikan ordusu mu?

Düzenin başını tutanlar bunlar. Ve bu durumlar. Öyleyse bu düzen böyle gitmez! Ama gidiyor. "Böyle" gidiyor.

HAYALLER AB, GERÇEKLER YUNANİSTAN

Avrupa Birliği'ne üye olduğumuzda karı koca kavgalarının, kaynana kaptislerinin, sivrisinek ısırtıkları ve kokoreç kaynaklı bağırsak bozulmalarının sona ereceği hayalleri kurmamız isteniyordu. Ve örnek ülkemiz Yunanistan'dı! "İsteseek tükürüğümüzle boğabileceğimiz" Yunanistan'ın kişi başına milli geliri bizim bilmem kaç katımızdı. AB üyeliği sayesinde refaha boğulmuşlardı.

Sonra Yunanistan "krize girdi". Aslında kriz yaşayan emperyalizmin Avrupa yalanıydı. Grevler, ayaklanmalar, bitmeyen sokak gösterileri, kuşatılan parlamentolar. Bunlar Yunanistan'da ayyuka çıkmış bir "yönetememe" halinin ifadesi ama bu ülkeyi çok aşan sorunlara işaret ediyor.

Avrupa Birliği denilen rüya bir eşitsizlik ve sömürü karabasanı. Ağgözlü, ihtiraslı Alman sermayesi başarı öykülerinin gölgesinde dev bataklıklar yaratıyor. Bu düzen böyle gitmez. Ama gidiyor. "Böyle" gidiyor.

YENİ DÜNYA DÜZENİ

Düzen. Sovyet sosyalizmi çözüldüğünde, beş küsur milyar nüfuslu dünya üzerinde "başka bir dünya"nın kavgasını veren ülkeler toplamı yenilgiye uğratıldığında, yerküreye bu isim verilmişti: Yeni Dünya Düzeni. Dünyanın eski düzeninde sosyalist ülkeler de vardı. İkinci bir kutup vardı.

Şimdi yeni bir düzen kuruluyordu. Yeni olmadığını anlamak için bir on yıl geçti. Ortada bir "düzen" de olmadığını ise yeni yeni anlıyoruz.

Yeni Dünya Düzeni 20 yıla yakın bir zamandır, sürekli yıpranana atıyor, "yenisini" çıkartıyor. Sermaye egemenliği için sürekli yeni modeller, yeni partiler, yeni hareketler üretiliyor. Hepsinin ortak noktası, "bu düzeni daha iyi koşullarda devam ettirme" iddiası taşımaları. Bir ortak noktaları daha var: Kendileri yeni olduğunda bile hiçbir yenilik getirmemeleri.

Evet, tam olarak böyle, dünyanın düze-

Çürüyen sistem kökünden sökülüp atılacak. Aksi yöndeki tüm çabalar sadece çürümeyi derinleştiriyor. Son 20 yılın gösterdiği bu.

ni, halkların, insanlığın karşısına sürekli yeni sahte umutlar sürmek üzerine kurulu. Sürekli "yeni" umutlar üreten ve aslında sürekli daha dün "yeni" dediği umutları tüketen bir düzen için gerçekten tek bir şey söylenebilir: Bu düzen böyle gitmez.

Ama gidiyor.

Böylesine akıl dışı, böylesine yıkıcı, böylesine kanlı bir düzen "başka bir düzen" kurmayı, hatta hayal etmeyi bile unutturduğu sürece devam ediyor. Onun için, başka bir düzene, devrimle, köklü bir yıkım ve köklü bir yeniden kuruluşla gelecek bir düzene cüret edenler bu düzeni yıkacak.

"Yeni" diye ortaya sürülen düzenin dallarını budamak, sağını solunu düzeltmek, büyüklü küçüklü reformlarla düzeltmek anlamsız. Sorun düzenin temelinde. 21. yüzyılda insanlığa, sömürü ve adaletsizlikten, rekabet ve savaştan başka bir şey veremeyen kapitalizm insanlığı kökünden çürütüyor.

Ve çürümeyi durdurmak mümkün değil. Çürüyen sistem kökünden sökülüp atılacak. Aksi yöndeki tüm çabalar sadece çürümeyi derinleştiriyor. Son 20 yılın gösterdiği bu. Bu düzen böyle gitmeyecekse, bu düzen yıkılacak!

Buna inanmıyor musunuz? Bu noktadan çok uzak olduğumuzu, yine en iyisinin "şu başımızdaki beladan kurtulmak" olduğunu mu düşünüyorsunuz? "Devrim'i bırak sandığa bak" mı diyorsunuz? Gerçekten hayal dünyasında yaşıyorsunuz.

■ Mehmet Kuzuluğil

Pusulası ulus olanın

Geride bıraktığımız çeyrek yüzyıla bu uğursuz yalanla girdik: Ulus devlet bitmiştir!

Elindeki devasa devlet aygıtını halklara, uluslara kan kusturmak, onları kendi tahakkümü altına almak için kullanan emperyalistler uluslara böyle sesleniyordu: Ulusunuzu ve devletinizi bir kenara koyun. Uluslararası sisteme teslim olun.

Bu uğursuz yalanı, paramparça edilen ülkeler, birbirine düşürülmüş uluslar ve emperyalist rekabette yer kapmaya çalışan "milli projeler" takip etti.

İnsanlığın büyük "uluslararası projesi" sosyalizm çöktürülmüştü. Geriye, kendi kibirli varlığı dışında hiçbir "ulusal" yapıya meşruiyet tanımayan emperyalizm ve onun eteklerinde birbirleriyle yarışan "ulus"lar kaldı.

Ve en kötüsü, "ulus devlet bitti mi" efsaneleri ile açılan bu dönemde siyasetin merkezine ulusal kimlikler ve ulusal özneler oturdu. Çok doğal! Sınıfsal eşitsizliklerin, sınıf mücadelesinin üzerine örtmek için, sermayenin dünya çapındaki rekabetini ve boğazlaşmasını desteklemek için "ulusallıktan" daha güçlü bir silah var mı?

Ulusal çatışmaların da, şu ya da bu ulusu hedef alan saldırıların da tek panzehiri var. Sınıf kimliği. İşçi sınıfı siyaseti.

Kürtler emperyalizmle anlaşır mı? Yoksa Kürtler emperyalizme rağmen mi kendilerini kuruyorlar? Türk ulusu Amerika'nın hedef tahtasında mı? Yoksa Türkiye ABD'nin değişmez müttefiki mi? Bu sorularla yön tayin edilemez. Çünkü aynı anda hepsinin yanıtı "evet" ve "hayır" olacaktır. Çünkü bu soruların yanıtını "uluslar" belirlemez, milli kimlikler, "budunsal fitrat" belirlemez. Sınıf mücadelesi belirler. Emperyalizmi yenecek olan da, halkların kardeşçe ve eşit olarak yaşamasını sağlayacak olan da işçi sınıfıdır.

Kürtler kendilerine de kardeş halklara da demokrasi ve barış, eşitlik ve adalet getirmeyecek. Çünkü bunların "ulusal mücadeleler" sonucu kazanıldığı görülmemiştir. Ulusal mücadeleler, uluslararası rekabetin bir parçasıdır.

Türkiye'nin kara yazı

MHP'NİN MECLİS BAŞKANLIĞI DESTEĞİ, CHP'NİN HER TOKADA DİĞER YANAĞINI UZATARAK TEPKİSİZ VEYA "YAPICI" KALMASI, HDP'NİN SEÇİM HÜKÜMETİNE KATILIŞI... PARLAMENTO DENGELERİ AÇISINDAN AKP ÖZEL BİR FIRSATI TEPMİŞ DEĞİL Kİ...

Solda bir dizi kesimi sevince boğan bir tarihi 7 Haziran. AKP'yi iktidardan indirmenin, bu zulüm ve baskı rejimini sonlandırmanın yolu HDP'nin barajı geçmesiydi. AKP Meclis çoğunluğunu kaybedecekti... Sonra?

Sonrasını seçimden önce kimse söylemedi. Meclis çoğunluğunu yitiren AKP'yi dışlayan bir hükümet kurmak mıydı perspektif? Yoksa bir koalisyon ortak veya mahkûm edilen AKP, zulüm ve baskı geçmişini terk mi edecekti?

Ya da aklından geçirdiğinin en fazla

yarısını paylaşan söz konusu çevrelerin bir bildiği vardı... Söylenmeyen bir şey yok aslında. Gerileyen AKP'nin parçalanacağı da söylendi, o eski günlere, "yetmez ama evet"i hak ettiği günlere geri dönebileceği de. Ne de olsa çözüm sürecinin mucidi Erdoğan, en güçlü ismi Fidan'dı. Fidan'ı ipten kurtaranın kendisi olduğunu Öcalan defaten dile getirmemiş miydi? Diğer yandan, Meclis'e girmesi beklenen üç muhalefet partisinin üçünün de geçmişte AKP'nin hükümette kalmasına koltuk çıktıkları gibi, seçim

sonrasında da "sorumlu" davranmaları kimseyi şaşırtmayacaktı.

Velhasıl 7 Haziran Türkiye'de Syriza sendromunun karikatürüne vesile oldu. Bazı yerli Syriza'cıların "sevinmeyi hiç mi hak etmedik" argümanı, HDP'nin başarısıyla yeniden üretildi. Ama bizdeki, orijinalinden de tatsız bir şakaya döndü.

MECLİS MUHALEFETİ ÇÖKTÜ

Erdoğan'ın hükümet kurulması yerine milliyetçi-dinci bir şovenizm dalgasını, gerekiyorsa suni olarak körükleyip kaybedileni telafi etme stratejisi karşısında meclis muhalefeti bütün kollarıyla çökmüştür. Cumhurbaşkanı zamanı hovarda harcarken üç muhalefet partisi de, sanki seçimde asıl kendileri yenilmiş gibi bölünme emareleri gösterdiler.

Bu arada AKP hükümet çoğunluğunu kaybettikten sonra atama mekanizmasını dilediğince kullandı. TSK-PKK gerilimini patlattı. Suriye'de bölgede esen rüzgârları zorlayan ataklar yaptı. Dövizdeki yükseliş burjuvazinin dış borçlarını zıplatıyordu.

Hem HDP'ci hem CHP'ci "sol", sevindiric olmanın rehaveti içinde iktidar cephesindeki kriz dinamiklerini seyretmiştir. Üstelik bildiğimiz mekanizmayla! AKP Kürtçülük tınısı veren düşmana saldırırken CHP'nin, Kemalizm başlığı altına sokulabilecek karşı kampanyalarda da Kürt hareketinin desteğini hep almıştı. AKP tarihi boyunca bir Kürtlere, bir Kemalistlere yükledi ve her salınımında diğer kutbun bazen açık desteğini bazen bıyık altından hoşgörüsünü aldı. 2015 yazında yine aynı şey...

Zaten Roboski'de alınan pozisyon, özellikle HDP açısından, Suruç karşısında nasıl bir mücadele sergileneceğinin en kuvvetli ipucunu vermiyor muydu? Esad'a karşı olduğunu her fırsatta not eden muhalefet partileri, hele aday belirlenmesi sırasında bu konuda güvenilirliğini ispatlamayı gözeten CHP, Şam hükümetine karşı çevrilen ahlaksız ve canice dolapların nasıl karşısına dikilebilirlerdi ki?

Erdoğan stratejisi çok uzun süredir, ama özellikle 2013 Haz-

Faşizm mi terör mü?

Seçim arifesinde Diyarbakır bombası, Temmuz'un ikinci yarısında Suruç katliamı, Ağustos'ta Cizre... Bir pencereden bakınca bunlar görülüyor. Oysa bir başka pencere daha var ve orada asker cenazeleri geçit yapıyor.

Ortada iki taraf varsa, ikisi de açık veriyor. AKP "şehit ailelerinin" öfkesinden kurtulamıyor. Yani devlet milletiyle birlikte sağlam bir cephe kurabilmiş olmaktan çok uzak. Kürt cephesinde ise HDP merkezi, Kandil dağı, HDP'nin dincileri, Kürt "sivil toplumu"... Bu çoksesliliğe, imkân bulsa Öcalan'ın son mu vereceği yoksa katkıda mı bulunacağını bilebilir miyiz? Kürt siyaseti kanlı bir sürecin göbeğinde dağılmış durumdadır.

Karşılıklı dağılma oylan fazla etkilemeyebilir. Ama başka zaman olsa "faşizm tehlikesi" anonlarına alıcı olacak kitlelerin "terörist Kürtler" imajına eğilim gösterdiği, yine başka zaman olsa şovenizmin rüzgârına kapılacak olanların AKP'ye yedeklenmeye ayak dirediği görülüyor.

Anlamlandırma zorluğu bu kadar fazla çekilen savaşlar sürdürülebilir değildir. Türkiye çocuklarını neden toprağa verdiğini bilmiyor!

Faşist yükseliş de, kör terör de memleketin gerçeği. Ama sol siyaset faşizme karşı veya barış için ona buna yedeklenmekten geçmez. Dolayısıyla geride kalan yaz ayları işçi sınıfı siyasetine karşı kurulan bir tuzaktır aynı zamanda. Bu tuzağın bozulması gerekiyor.

iran direnişinden bu yana konfrontasyon yaratmak, gerici tabanı konsolide etmek ve güç gösterisiyle karşı tarafı demoralize etmek üstüne kurulu. Bu kadarı yetmez. Bir de emperyalist destek veya hoşgörü gerekir.

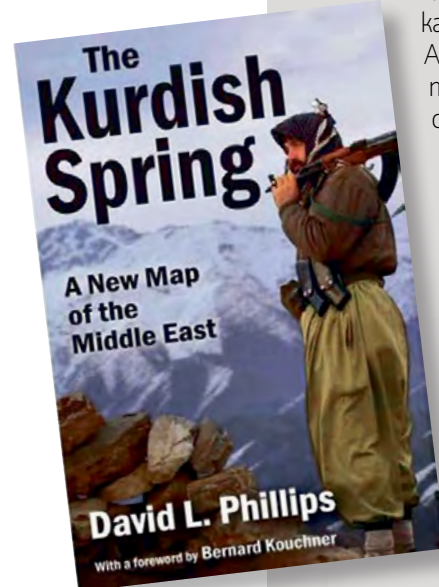
AKP dış konjonktürle genel olarak uyumsuz bir dönem geçirmiş olmakla birlikte, burada kendisini fonksiyonel hale getirebildi. ABD'nin kirli işlerini yapmaya bu kadar istekli başka kim bulunabilirdi ki? ABD IŞİD'i düşman ilan etmişti etmesine, ama IŞİD'in silinmesi değil, tehdit niteliğini sürdürmesinde hayır vardı. "Nasıl" sorusuna AKP koşuyordu!

Bu ilginç politik ataklık ve cüretin çok büyük bir yaratıcılık olduğunu düşünmeyin. Yaratıcı ve meczupça elbette, ama atla deve de değil. AKP lider kadrosunun iktidardan nereye düşeceği bellidir. Hapislerde çürümek için risk alıyorlar. Hayat memmat meselesi yani!

Aynı sonuca sorumlu, uzlaşmacı ve sevinmeye hasret kalmış muhalefetin uzattığı ele tutunarak varmak neden tercih edilmez peki? Çünkü bu seçenek her zaman ceptedir.

MHP'nin Meclis başkanlığı desteği, CHP'nin her tokada diğer yanağını uzatarak tepkisiz veya "yapıcı" kalması, HDP'nin seçim hükümetine katılımı... Parlamento dengeleri açısından AKP özel bir fırsatı tepmiş değil ki... Tersine; anketler doğru çıkarırsa Meclisin en küçük partisi haline gelecek olan MHP'de direnç düşecektir. HDP Cizre ve başka yerlerde sandıklarla oynama sinyaline ilk aşamada "halkımız nerede olursa olsun sandığa gider" diyerek uzlaşmacılık rekorunu kırdığına göre ve CHP semalarının da bir şey değişmediğine göre...

Sosyalist Gençlik Demekleri Federasyonu'na mensup 32 genç, Kobanê'ye doğru yola çıkmadan önce Suruç'ta düzenledikleri basın toplantısı sırasında, intihar bombacısı tarafından katledildi.

ABD ve 'Kürt baharı'

Bu yılın başlarında Türk ve dünya medyasında, geçen yıl Kobanê'de "uygar Batı'nın" sevdalısı, Ortadoğu'nun seküler kalesi, Ortaçağ kaçını gericilere karşı biricik direniş adresi ilan edilen Kürt hareketlerine bir mesaj daha yayımlandı.

ABD yönetiminin bölge uzmanlarından ve daha ziyade "sivil toplum" alanındaki misyonerlerinden biri David L. Phillips'in kitabının(*) tanıtım çalışmalarında 2015'te Kürt devletinin kurulmasının sürpriz olmayacağı söylendi.

Phillips'in kitabı gerçekten de ABD'nin bölgedeki birinci dostunun Kürtler olduğu tezinin etrafında dönüyordu. Türkiye'nin kara yazı veya Erdoğan'ın kanlı stratejisi yaşanırken ABD'nin Kürt siyasetine mesajıysa "sabredin" oldu, birkaç aya geçer...

Kanı dökülenler

Kürt yoksulları, gençleri, bebekleriydi ve Beyaz Saray'ın bunlara bir borcu yoktu. Tersine, Ortadoğu'da herkes Yanki'ye borçlandırılmış durumda. IŞİD'i yaratanlar IŞİD'e karşı koalisyon kuracak; önce dinciler sonra diğerleri borçlanacak. AKP bölgenin başına bela edilecek, sonra terbiye olmaya çağılırken bile mahallenin delisi rolüyle yine ABD'ye hizmeti sürdürecektir. Kürt siyasetine önce yükseliş vaat edilecek, sonra AKP tarafından budanması seyredilecek. İran'a yıllarca ambargo uygulanacak, sonra ipler gevşetilip muteber bir taraf olarak masaya oturulacak, vs vs... Bu kadiri mutlak karşısında halklar emperyalizmin dertlerin kaynağı olduğunu hep unutma eğilimine mahkûm edilecek.

Şimdilik oyun bu. Oyunun şifrelerini çözünce çıkış kanalı da aydınlanır. Dünya anti-emperyalizme, sosyalizme muhtaçtır. Yani biricik bahanna...

* *The Kurdish Spring: A New Map of the Middle East*

David L. Phillips

KEMAL OKUYAN

İnanç ve güven t

Türkiye solcusu Marksist teoriye ilgi ve bağlılığı yitirdikçe inancını da yitirdi. Bunun tersini de söyleyebiliriz: İnanç ve özgüven yitimi beraberinde Marksist teorinin tamamen boşlanmasını getirdi.

Neden?

Çünkü Marksizm yorumlama-değiştirme bütünlüğünü kurabilmiş bir düşünce-eylem sistemidir. Değiştirme iddiası olmadan Marksizm karikatüre dönüşür ve evet tersinden Marksizm yolunuzu aydınlatmıyorsa, iktidarsızlaşma kaçınılmazdır.

Şimdi Türkiye’de devrim ve sosyalizme içtenlikle inananların önünde zorlu bir görev duruyor. Bırakın devrim ve sosyalizmi, komünist bir partinin işçi sınıfı içinde gerçek bir güç olabileceğine kafası yatmayanlar yüzünden dünyada ve Türkiye’de sol adına her tür sapkınlık boy gösteriyorsa, teoriyi güçlendirmek mutlak bir zorunluluktur.

Teori dendiğinde akla genellikle üretim, birikim, akıl gibi ekler gelir. Tamam ama şimdi asıl mesele şu: Teori devrimci program ve siyaseti güçlendirmeli, bir silah olarak kullanılabilir.

Oysa, inançsızlıkla beraber Türkiye’de Marksist teori tamamen özel bir alana ötelendi ve entelektüel züppeliğin meşgalesine dönüştü.

TEORİK SİLKİNİŞ GEREKİYOR

İhtiyacımız bu değil. Çoğalmak, emekçi halk içinde örgütlenmek, işçi sınıfının mücadelesine güç katmak isteyenlerin elini kuvvetlendirecek, canlı, militan ve içten bir teorik silkinış gerekiyor.

Güncellikte teması güçlü anlamında canlı; partizanlığı oranında militan; inanmayanların elinde oyuncığa dönüşmediği sürece içten...

Sağlam teori direnç ve inat aşlar. Gelişkin bir ahlak için zemin oluşturur.

Son on beş yılda Erdoğan’ın kahvaltısını da, çözümünü de, koalisyonunu da elimizin tersiyle reddetmemizi büyük ölçüde teoriye borçluyuz. Ve inancımıza...

İnancımızı teoriye, teorimizi inancımıza...

Arap Baharı’nda, yüz binlerce yoksulun sokaklara taşan öfkesinden duyduğumuz heyecan aklımızı başımızdan almıyorsa, emperyalizmin süreci kontrol etme yeteneğini hemen başta fark ettiysek, burada da teoriydi bize yol gösteren.

Teori, soyut ve somut arasındaki ilişki üzerine kuruludur; tarihsel olanla güncel arasındaki ilişki üzerine kurulu olduğu gibi...

Örnekleri çoğaltabiliriz. HDP rüzgârına kapılmamamız, CHP’cilik yapmamamız, Suriye’deki kirli savaşa “Esad da diktatör ama” diye mazeret üretmememiz, son yıllarda çok etkileyici bir lidere dönüşen Putin’den bir “devrimci”, bir anti-emperyalist türetmeye kalkmamamız, sosyalizmin bağımsız sesi olma konusundaki ısrarımız, işte bunların hepsi inancımızdan, teoriyle kurduğumuz sağlam bağdan.

Şimdi inancımızın tazelenmesinden, teoriyle kurduğumuz bağların daha da sağlamlaştırılmasından söz ediyorsak, bunun yolu “kuru sıkı” atmak olamaz. Türkiye’nin komünist partisi, dostlarıyla birlikte, seslendiği ve giderek genişlemesi gereken toplumsal kesimlerle birlikte, ikna edici bir inanç ve güven duygusunu hissettirebilmek için bugün tekeline aldığı devrimci teoriyi pratik ihtiyaçları karşılayabilecek bir doğrultuda derinleştirmek zorundadır.

Teori, büyük toplumsal dönüşümlerin, daha da somutu insanlığı barbarlıktan çıkarıp eşitlikçi bir düzene taşıyacak olan tarihsel sıçramanın mantığını, yasalarını kavramak, bu yasaların gereğini yerine getirmek demek. Günceli de bu devrimci misyonla kavrayabilir, yorumlayabiliriz.

Bu anlamda teorimizin anahtar kavramları belli; devlet, devrim, emperyalizm ve parti. Merkezde bunlar duracak,

“ ÇOĞALMAK,
EMEKÇİ
HALK İÇİNDE
ÖRGÜTLENMEK,
İŞÇİ SINIFININ
MÜCADELESİNE
GÜÇ KATMAK
İSTEYENLERİN
ELİNİ KUVVET-
LENDİRECEK,
CANLI, MİLİTAN
VE İÇTEN BİR
TEORİK SİLKİNİŞ
GEREKİYOR.
GÜNCELLİKLE
TEMASI GÜÇLÜ
ANLAMINDA
CANLI;
PARTİZANLIĞI
ORANINDA
MİLİTAN;
İNANMA-
YANLARIN
ELİNDE
OYUNCAĞA
DÖNÜŞMEDİĞİ
SÜRECE
İÇTEN... ”

tazelemek...

tarihsel olanla güncel olan, soyutla somut öncelikle bu kavramlar nezdinde yeniden ve yeniden bağlantılandırılacak.

STANDARTLARIMIZ YENİLENMELİ

İşte burada kritik olan, son yirmi yıldır bütün kritik dönemlerden başımız dik çıkmamızı sağlayan, hemen bütün siyasal gelişmeler karşısında bugün apaçık bir biçimde doğrulanan bir tutum almamızı sağlayan standartlarımızın yenilenmesi gerektiğidir. Bu yenilenme, doğrultu ve yön açısından gerekmemektedir, çünkü o doğrultu ve yön sıranmıştır. Yenilenme ihtiyacı, teorinin işçi sınıfının ortak akıl ve mücadele kültürünün inşası için gerekli unsurlarının belirginleştirilmesi ve güncellenmesi olarak tanımlanabilir.

Boyun Eğme'nin ilk sayısını böyle bir yazıyla karşılamamızın elbette bir nedeni var. Türkiye'de komünistler bir karar verecek. Giderek yaygınlaşan ve siyasal alanı tamamen eline geçiren ilkesizlik, kolaycılık karşısında durmanın imkânsız

olduğuna ikna olarak "kirlenmeyi göze almak gerek" lafının arkasına sığınarak genel çürümenin parçası olmak, orada devinmek ve devrimci uyanıklıkla aradan sıyrılmayı denemek bir yoldur.

Bu yolun tercih edilmesi, Türkiye'de iyinin, güzelin, doğrunun galebe çalması için gerekli kaynakların tükendiğine ilişkin bir saptamanın ürünü olabilir ancak. Bu yolda teoriye, ilkelere, gelişkin düşünceye ihtiyaç yoktur.

SABIR İŞÇİLİĞİ

Diğer yol ise Türkiye'nin artık yalnızca komünistlerin müdahalesiyle kalıcı bir siyasal değer kazanabilecek "bozulmamış" kaynaklarına odaklanmak, bu kaynakların orta vadede tecrit edilmesinin imkânsızlığına güvenerek sabır işçiliğine soyunmaktır. Sabır görelî bir kavramdır; 100 yıllık da olur, 1 yıllık da...

Türkiye solunda ilk yolu tercih edenlerin alabildiğine değersizleştirdiği Haziran Direnişi, Türkiye'nin beşeri kaynaklarına ilişkin yeterince fikir vermektedir. Bu

TEORİ, BÜYÜK TOPLUMSAL DÖNÜŞÜMLERİN, DAHA DA SOMUTU İNSANLIĞI BARBARLIKTAN ÇIKARIP EŞİTLİKÇİ BİR DÜZENE TAŞIYACAK OLAN TARİHSEL SİÇRAMANIN MANTIĞINI, YASALARINI KAVRAMAK, BU YASALARIN GEREĞİNİ YERİNE GETİRMEK DEMEK.

kaynaklarla şu anda Türkiye solundaki genel eğilim arasında hiçbir bağ yoktur.

Bu kaynakların güncel siyasi tercihlerini CHP ya da HDP olarak belirginleştirmeleri, seçeneksizliğin ürünüdür ama bir tehlikeye de işaret etmektedir: Bu seçeneksizlik zaman içinde ve müdahale edilmezse, bir bozulmayı da beraberinde getirecektir. Zaten düzen siyasetinin temel ilkesi bu değil midir: Çürüt!

Çürüt ki boyun eğsinler...

Türkiye henüz bu noktada değil. Hep vurguladığımız gibi kaynakları zengin, bereketli bir topraktır ülkemiz.

İşte bu topraklarda, iyiyi, güzeli, doğruyu serpilip geliştirmek için canlı bir teoriye ihtiyacımız olacak. Teori karın doyurmuyor mu?

Bizim anladığımız anlamda teori, Türkiye işçi sınıfına kişilik ve güç verecek olan kolektif aklın temel unsurlarındandır.

Sermaye sınıfını neyimizle döveceğiz? Örgütlülüğümüz, aklımız, kararlılığımız ve bilgimizle...

Teorinin sokakta, işyerlerinde nasıl bir güce dönüştüğünü görmek için tarihin sayfalarını azıcık karıştırmak yeterlidir.

Bugün Türkiye'de iyiyi, güzeli, doğruyu temsil edecek cevvalik ve derinlikte bir işçi sınıfı partisine ihtiyaç var. Bu parti bir kez daha kendisine duyulan ihtiyacı karşılamayı bilecektir.

Dünya Komünist Hareketinin temsilcileriyle birlikte sözümüzü, şarkılarımızı, şiirlerimizi söyleyecek ve haykıracağız:

Türkiye'nin ve Dünyanın Aydınlik Geleceğine

Biz inanıyoruz!

30 Ekim
Cuma saat
20.00
Haliç Kongre
Merkezi

KOMÜNİST PARTİ

Sermaye iktidarı kaybeder

EKONOMİK PROGRAMLARI ARASINDA BİRBİRİNDEN FARKI BULUNMAYAN BURJUVA PARTİLERİNİN DESTEKLENMESİ YA DA MECLİS ARİTMETİĞİNDE OLUŞACAK FARKLILIK PIYASA İLİŞKİLERİNDE BİR DEĞİŞİKLİK YARATMAYACAK, İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN HAKLARI GASP EDİLMEME DEVAM EDİLİRKEN SERMAYE KAZANMAYA, İKTİDARI ELİNDE TUTMAYA DEVAM EDECEKTİR.

Seçimlerden yüksek oy almanın, dolayısıyla Meclis'e girmenin "kazanmak" anlamına gelmediğini bir kez daha görmüş olduk. 7 Haziran 2015 seçimlerinden birinci parti olarak çıkan AKP, barajı aşma hedefiyle çalışma yürüten HDP, oy verin gitsinler diyen CHP ve dahası MHP için bir kazanımdan söz etmek mümkün değil. Tekrar seçim çalışmalarının yoğunlaşmaya başladığı bugünlerde tek başına hükümet kuracak sayıya ya da tek başına iktidar olma hedefine kilitlenmiş AKP, Tayyip Erdoğan'ın yerini sağlama almaya çalışırken bunu gerekirse kan dökmek pahasına yapıyor.

SEÇİMDEN SONRA

Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanı olmasıyla Türkiye siyasetinde yaşananlar Türkiye kapitalizminin temel yöneliminde bir değişiklik yaratmadı; piyasa ilişkilerinde, emperyalist sisteme entegrasyonda, işçi ve emekçilerin haklarında geriye gidişte...

Bugün Türkiye burjuvazisinin bir kısmının taşıdığı kaygılar geçicidir. Siyasal bir kurum olarak burjuva partilerinin sermaye sınıfının temsilcisi olma niteliklerinde bir değişiklik, sınıflar dengesini sarsıcı bir altüst oluş yaşanmamıştır. Doğan Medya grubunun bazı yöneticileri hakkında terör propagandası yapmaktan soruşturma açılması, TÜSİAD Yönetim Kurulu üyesi Memduh Boydak'ın "paralel yapı" soruşturmasında gözaltına alınması gibi gelişmeler sermaye içi bir bilek güreşini andırırken, en fazla adı geçen grupların alanlarında kısmi bir daralma anlamına gelebilir. Fakat bir bütün olarak sermayenin egemenliğine hanel getirecek bir yönelimden söz edilemez.

Sıkışma, 13 yıl boyunca sermaye adına Türkiye'de gerçekleştirilen büyük dönüşümün kalıcı hale gelmesinin, bu sürecin 1. adamı Erdoğan'a rağmen hedeflenmesinden kaynaklanmaktadır. Ancak bir bütün olarak sermaye sınıfının ortak çıkarları temsil edildiği sürece düzen içi mücadelede işçi ve emekçilere karşı birlikte hareket edildiği unutulmamalıdır.

Yaşanan siyasi krize rağmen yaklaşan 1 Kasım seçimlerinin sermaye sınıfını kaygılandırdığını söylemek mümkün görünmüyor. Güçlü bir düzen dışı muhalefetin yokluğunda, düzen içi çekişmeler önünde sonunda sermaye sınıfının çıkarına sonuçlanacaktır. 13 yıldır AKP'ye verilen desteğin bugün radikal bir biçimde değişikliğe uğraması ve sermaye sınıfı içi köklü bir düzenleme ile sonuçlanması için siyasal bir

neden bulunmuyor.

Ekonomik programları arasında birbirinden farkı bulunmayan burjuva partilerinin desteklenmesi ya da Meclis aritmetiğinde oluşacak farklılık piyasa ilişkilerinde bir değişiklik yaratmayacak, işçi ve emekçilerin hakları gasp edilmeye devam edilirken sermaye kazanmaya, iktidarı elinde tutmaya devam edecektir.

Sermaye sınıfının iktidarı hüküm sürdüğü sürece, emekçiler açısından

değişen bir şey olmayacağı ortadadır.

PATRONLARIN 'GÜVENİ' GELDİ!

TÜSİAD Yönetim Kurulu üyesi Memduh Boydak'ın "paralel yapı" operasyonlarında gözaltına alınması karşısında

mi?

TÜPRAŞ

TÜSİAD tarafından yapılan açıklamada "Kendimize güvenimiz geldi" ifadelerinin kullanılmasının üzerinde durmak gerekiyor. Gerçekten de patronlar kendilerine güvenmiyorlardı da şimdi mi güven patlaması yaşıyorlar? 13 yıldır gerçekleştirilen köklü dönüşümde oynadıkları rolü, üzerlerinde büyük bir baskı olduğu için mi yerine getirdiler?

Herhalde buna kimseyi inandıramazlar!

Bu açıklamanın, yıllardır sermaye egemenliğinin güçlenmesi için bu iktidarlar kol kola hareket etmiş TÜSİAD yöneticilerinden gelmesi yalnızca sermaye sınıfının sefaletinin derecesini değil, Türkiye burjuvazisinin kaypaklığını da gösteriyor. TÜPRAŞ, Telekom, Seydişehir Alüminyum, Erdemir gibi ülkemizin en büyük ve en kârlı kamu kuruluşlarının özelleştirilmesi sırasında kendilerine güvenmediklerini, zorla, baskı altında satın almak için birbirleri ile yarıştıklarını mı düşüneceğiz? Gerçekten komik!

Artık kendilerine güveniyorlarmış, cesaret fitilini ateşleyeceklermiş!

Burjuvazinin duygusal tepkiler veremeyeceğini, hesapsız hareket etmeyeceğini biliyoruz. Bir yerlerden güvence almadan böyle efenelmeler onlara göre değil.

Amerikan Merkez Bankası FED'in dolarda bolluk döneminin bittiğinin ilan edileceği döneme girildiğini ve bu dönemde de sermayeye gereksinimin artacağından hareketle soruşturmaların yanlış olduğunu iddia edenler var. Amaçları, krizin derinleşmesine neden olacak tüm gelişmeleri bertaraf etmek, elbette!

Sermaye sözcülerinin "korkmuyoruz, kendimize güveniyoruz", açıklamalarının arka planında ekonomik durgunluk, üretimin ihracata bağlı olması dolayısıyla doların yükselmesinin yarattığı etki,

Koç Grubu hükümetle zaman zaman ters düşüyor gibi görünse de AKP döneminde sürekli büyüdü. 2006'da TÜPRAŞ'ı hükümetin onayıyla satın alarak yıllık kârını 2,5 milyar dolar düzeyine yükseltti.

AKP ile kazandılar

Geleneksel sermaye kazanç bazında düşünüldüğünde AKP döneminde tarihi rekorlara imza attı. Buna çok fazla örnek verilebilir ancak en tipik olan Türkiye'nin en büyük sermaye gruplarından, kimi zaman AKP ile sürtüştüğü de bilinen Koç.

Koç Grubu AKP döneminde sürekli büyüdü. Yüksek düzeyde satış rakamları yakaladı, cirosunu yıllık 40 milyar doların üzerine çıkardı. Yıllık kârını 0,5 milyardan beş kat büyütürken 2,5 milyar dolar düzeyine yükseltti. 2005'te Yapı ve Kredi Bankası'nı, 2006'da TÜPRAŞ'ı hükümetin onayıyla satın aldı. 2013 yılına gelindiğinde Türkiye'nin en büyük ilk on sanayi kuruluşunun beşi bu gruba aitti.

Ali Koç

sermaye girişinin yavaşlaması gibi ekonomik nedenler çok önemli yer tutuyor. Bu grupların özelleştirmelerden büyük paylar aldıklarını, kazanmaya devam ettikleri sürece kuralsızlığa seslerini çıkarmadıklarını unutmamak gerekiyor.

Önümüzdeki süreçte, sermayenin bazı gruplarının tasfiye edilmesi söz konusu olabileceği gibi, Meclis aritmetiği de değişebilir. Ancak her iki durum da sermaye egemenliğinde zayıflama/gevşeme anlamına gelmeyecektir. İçinde bulunduğu dönemde parlamento işlevsizleşmiş, burjuva partileri arasındaki fark Tayyip mi Tayyipsiz mi sorusuna kilitlenmiştir. Bölgemizdeki emperyalist politikalarla dair burjuva partilerinin söyledikleri arasında da fark yoktur.

Öyleyse 1 Kasım seçimlerinde neyin seçileceğinin, bu tablonun değişmesine dair yöntemi de belirleyeceğini not etmek gerekiyor. Birbirinin benzeri burjuva partilerinden birisini onaylamakla, bu düzenin değişmesini başa yazan ve yalnızca oy değil, örgütlenmeye de çağrı yapan komünistler arasındaki fark "oy"dan çok daha fazlası olacaktır.

■ Zehra Güner

AKP'li yıllarda KOÇ (Milyar dolar)

	Satış	Kâr
2003	11,3	% 0,6
2004	16,6	% 0,9
2005	18,2	% 0,9
2006	34,5	% 2,1
2007	35,9	% 2,8
2008	43,0	% 3,9
2009	29,0	% 2,2
2010	35,9	% 2,7
2011	45,4	% 3,3
2012	43,6	% 2,5
2013	42,8	% 2,6

'Arap Baharı'na Rusya kışı

ORTADOĞU'DAKİ EMPERYALİST RESTORASYONUN BİR DİZİ SİYASİ BAŞLIKTA BÜYÜK BİR FİYASKOYLA KARŞILAŞTIĞININ, ANCAK ÇOK GENİŞ BİR COĞRAFYADA PİYASA GÜÇLERİNİN HAREKET ALANINI GENİŞLETTİĞİNİN ALTI NE YAZIK KI ÇİZİLMELİDİR. BEŞ YIL ÖNCESİNE GÖRE, PİYASA EKONOMİSİ "BAHAR" ÜLKELERİNDE DAHA YAYGIN HALE GELMİŞ DURUMDA.

Suriye'deki baş döndürücü gelişmeler, dünyadaki çoğu yorumcu tarafından Rusya'nın ağırlık koyması, ABD'nin yola gelmesi, Esad'ın yerini sağlamlaştırması, Türkiye'nin Osmanlıcı fantezilerinin yerle yeksan olması temelinde değerlendirildi.

Bütün bunlar bir yere kadar anlaşılır. ABD'nin, bölgedeki müttefikleri (Katar, Suudi Arabistan, Türkiye) eliyle Beşar Esad'ı devrelediğini kabullenmesi büyük bir önem arz ediyor. Yanı sıra Rusya ve Çin'in bölgeye büyük bir patırtı ile müdahale etmesi de, uluslararası sistemdeki değişikliklerin kızıyacağına gösteriyor.

Suriye halkının silahlı çetelerin teröründen ve emperyalist baskıdan kurtulması en önemli dileğimiz. Bununla birlikte, özel olarak Suriye'de, genel olarak da Ortadoğu'da bu noktaya nasıl geldiğimizi tekrar düşünmeye ve bundan sonra neler olabileceğini kestirmeye ihtiyacımız daha yakıcı hale geliyor.

İHVAN TASARIMININ ÇÖKÜŞÜ

"Arap baharı"nın bugününü değerlendirirken başa yazılması gerekenlerden birisi şu: Emperyalizmin oluru ile Katar ve Tür-

kiye'nin bir heves yatırım yaptığı büyük proje "Müslüman Kardeşler" in çöküşü.

Halbuki ince ince hazırlanmış ve hazırlanmışlardı. Ta George W. Bush döneminde, 2005 yılında Müslüman Kardeşler liderleri İsrail'e ve Batı'ya düşman olmadıklarını anlatan makaleler yazıyor ve röportajlar veriyor, zaten neoliberal dönemde devletin elini çektiği "sosyal" alana yerleşen İslamcı şebeke, iktidara hazırlanıyordu. Buna bir de, aynı alana yerleşen Kardeşlik'in iyiden iyiye "zenginleşmesini" de ekleyin.

Yani, ABD'nin Irak'ı işgaliyle başlayan Soğuk Savaş statükosunu kırma girişimi, aslında "Arap Baharı"ndan öncesine dayanıyordu. Bush'un savaşının bir yüzü askeri işgale, diğer yüzü "demokrasi" idi. Ne tesadüftür ki, bu siyaset için uygun görülen ülke, yine Mısır'dı. 2005 yılında, yine Kahire Üniversitesi'nde, dönemin kötü şöhretli Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Mübarek rejiminin yöneticilerinin gözlerinin içine baka baka Mısır ve Suudi Arabistan'ı "demokratikleşmeye" çağırıyordu.

Bu "demokratikleşme", ilk elden serbest seçimleri ve insan haklarını kapsıyor gibi görünüyordu elbette. Ama bütün bu "hakların" yanına, devletin küçültülmesi,

ekonominin dış piyasalara açılması, küresel ekonomiye entegrasyon ve ihracat için sanayileşme gibi neoliberal dogmalar da ekleniyordu.

Mısır'ın küresel ekonomi ile entegrasyon serüveni, Mübarekçi kliği daha da katı hale getirirken, halkın yoksulluğu artıyor, bir "gevşeme" döneminin açılması emperyalist merkezler tarafından da dile getiriliyordu. "Bahar" Tunus'tan sonra Mısır'a uğradığında, hemen herkes halk isyanının kitlesel karakterinden ve radikalliğinden şaşkınlığa düşüp hazırlıksız yakalanmıştı. Buna rağmen, Mübarek'in devrilmesinin ardından darbe yönetimine karşı çıkanlar hâlâ sokaktayken, liberalizmin Batı'daki keskin kalemleri, isyanın aslında "otoriter Arap yönetimlerine karşı liberalizm isteyen gençliğin ve orta sınıfın" eseri olduğunu, halkın programatik olarak şeffaflaşma ve neoliberal bir ekonomi istediğini yazıp çizmeye başladılar. 2012 ve 2013'te Mursi devrilene kadar Müslüman Kardeşler'in ekonomi politikalarına dair yazılıp çizilenlere bakın. Bütün Batılı yayınlar, Kardeşlik'in "son derece kapitalist" olduğunda hemfikirdiler. Hatta Mısır isyanının "devrim" olduğunu savunan bir yazar, Gilbert

Ahcar, Mursi'nin neoliberal siyasetinin neredeyse tamamen Mübarek'in devamı olduğunu yazmak zorunda kalıyordu. Sisi yönetimi altında ise, grevler yasak, bağımsız sendikalara büyük baskılar var, işçi hareketi gerileme eğiliminde.

BAHARIN BAŞI, SONU

Tunus'la devam edelim. Bu ülkenin nereden gelip nereye gittiğine dair ilginç yazılardan biri, 2014 yılında Dünya Bankası'nın internet blogunda yazan Achref Aouadi'den geldi. Yazar, Tunus'un "Altın Oğlanlar(ı)" olarak nitelendirdiği bir sermayedar grubunun, hem baharın Ali Abdullah Salih'i devirdiği dönemde, hem de Gannuşi'nin iktidardan çekildiği dönemde hayatına olduğu gibi devam ettiğini söylüyor. 1970'lerde Tunus'un "sosyalist" ekonomisinde sektörlerin devlete ait olduğunu, 1980'lerde neoliberal dalga ile birlikte başlayan özelleştirmelerin eski devlet yöneticilerini zengin ettiğini belirten yazar, bu kapitalist sınıfın Tunus devleti içinde bir klik oluşturduğunu ve ülkenin ekonomik gelişmesini engellediğini düşünüyordu. Yazar, 2011'deki "devrim"den sonra işlerin daha da kötüye gittiğini, yolsuzluğun arttığını, yeni nesil Altın Oğlanlar'ın da yolda olduğunu söylüyordu.

Örneğin, Müslüman Kardeşler tasarımının ana partilerinden birisi olan Ennahda ile, şu anda Tunus'u yöneten Nida Tunus arasında ne fark vardı? Türkiye'de de seçim zaferi solcular tarafından "laikler kazandı" diyerek sevinçle karşılanan Nida Tunus'la ilgili geçen sene çıkan bir makalede, İhvacı Ennahda ile Nida Tunus'un serbest piyasa, kapitalizm, özelleştirme, ekonomik yaşama devlet katılımının azaltılması ve dış yatırımlara açıklık konusunda tamamen aynı düşündüğü yazılıyordu. Capital Online'da çıkan bir analizde, "laik" başkan Beci Caid Essebsi'nin "ekonomik rönesansı"nın, Başkan Obama tarafından "kişisel destek" aldığı vurgulanıyordu.

Ve en sonunda, Obama'nın "kişisel desteği" ABD müttefikliğine evrildi: Geçen Mayıs ayında Obama, Tunus'u "NATO üyesi olmayan müttefik ülke" statüsüne yükseltti. Bu "şeref"e nail olan ülkeler arasında İsrail ve Japonya'nın olduğunu hatırlatmakla yetinelim.

SURİYE'NİN HALİ

Suriye yönetimi, ordusu ve halkı dört senedir emperyalizm destekli cihatçı çetelere kahramanca direniyor. Başta da değindik: Bu saldırının püskürtülmesi büyük önem arz ediyor.

Bununla birlikte, Suriye krizinde sürecin başına, yani 2011'e dönüldüğü iddialarına ihtiyatla yaklaşılması gerekiyor. ABD Başkanı Barack Obama, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada, Suriye'de Rusya'yla uzlaşma sinyalini açıkça verdi ama bir kaydı da düştü: Savaş öncesi statükoya geri dönüş yok.

Bu sözler, sürecin de bir özeti aslında. Suriye yönetimi, bahar öncesinde girdiği hızlı liberalizasyon sürecini, açık savaş ne-

deniyle tamamına erdiremese de, anayasa değişikliği gibi "reform"larla, içeride girdiği yoldan vazgeçmeyeceğini de göstermişti. Ülkedeki Selefi barbarlığının artışında, tarım sektörünün çöküşü ile Katar-Suud sermayesinin dizginsizce Suriye'ye akışı kol kola gitmişti. Devletin boşalttığı her alana, Katar'ın ya da Suudi Arabistan'ın finanse ettiği Selefi şebekeler doluyordu.

Öte yandan, bölgesel bazda da, Suriye'nin askeri olarak yıpranması İsrail'i bir hayli rahatlattı. Netanyahu ile görüşmesinde, Putin'in "yatıştırıcı" sözleri özellikle dikkat çekiciydi: "Suriye devleti içeride terörle boğuşuyor, size tehdit oluşturmaz."

Buna bir de, Rusya ve Çin gibi ABD'nin emperyalist hegemonyasına çomak sokan iki gücün Körfez ülkeleriyle devasa boyutlara ulaşan ticaretini de ekleyin. Geçen Haziran ayına kadar, Çin'in en büyük petrol tedarikçisi Suudi Arabistan'dı. Ortadoğu konusunda iyi kitapları bulunan Adam Haniye'nin dikkat çektiği üzere, Çin ile Rusya'nın bölgeye girişiyle Ortadoğu'nun liberalizme açılışı arasında bir korelasyon var. Bu korelasyon, elbette bölgeye neoliberalizmin ihracını bu ülkenin yaptığını söylemiyor; yalnızca Rusya ile Çin'in bu "kapitalist mimari" ile dertlerinin olmadığını anlatıyor.

PEKİ SONUÇ?

Tüm bunlardan çıkan sonuç şu: Ortadoğu'daki emperyalist restorasyonun bir dizi siyasi başlıkta büyük bir fiyaskoyla

**ÖZEL OLARAK
SURİYE'DE, GENEL
OLARAK DA
ORTADOĞU'DA BU
NOKTAYA NASIL
GELDİĞİMİZİ
TEKRAR
DÜŞÜNMEYE
VE BUNDAN
SONRA NELER
OLABİLECEĞİNİ
KESTİRMEYE
İHTİYACIMIZ
DAHA YAKICI
HALE GELİYOR.**

karşılaştığımızın, ancak çok geniş bir coğrafyada piyasa güçlerinin hareket alanını genişlettiğinin altı ne yazık ki çizilmelidir.

Sömürgecilik sonrası dönemin Ortadoğu'sunun siyasi, ekonomik ve toplumsal krizleri patlama noktasına ulaştığında, kendi ekonomik krizi ile boğuşan emperyalizm, kendi siyasi gölgesini geri çekerek "ince" bir operasyon çekmiştir diyebiliriz. Yaklaşık beş yılın ardından geriye dönüp baktığımızda, Ortadoğu'daki en radikal söylemin alelade bir Keynesçi devletçilikle malul olduğunu görüyoruz. Üstelik hâlâ bir "milli kapitalizm" palavrası ile soslanarak... Beş yıl öncesine göre, piyasa ekonomisi "bahar" ülkelerinde daha yaygın hale gelmiş durumda. Yine beş yıl öncesine göre, ABD düşmanlığının üzeri Şii/İran düşmanlığıyla, İsrail düşmanlığının üzeri Araplar arası çatışma ve Sünni/Şii mezhepçi gerilimi ile örtülmüş durumda. Uzun süredir Gazze'deki müdafaa dışında, bir Filistin direnişinden bahsetmek de mümkün değil.

Burada çizilen tablo, asla "karamsarlık" pompalamıyor. Bilakis, Ortadoğu'da emperyalizm yanlısı yönetimlerin dikiş tutturamamış olması ve halkın isyanının gerekçeleri tam orta yerde duruyor. Ancak yalancı baharların büyümesine ve kalabalıkların seline kapılarak emperyalist restorasyonun -şimdilik- başardıklarını tespit etmek gerekiyor. Çok uzun olmayan bir vadede, bölgenin yeniden hareketleneceğini akıldan tutarak...

■ Erman Çete

Birincisi trajedi, ikincisi komedi Yunanistan'da mücadele yükseliyor

HALKIN YARISI SANDIĞA GİTMEDİ, VERDİĞİ TÜM SÖZLERDEN HALK ALEYHİNE GERİ BASAN SYRIZA OY KAYBETTİ AMA YİNE BİRİNCİ PARTİ OLDU, FAŞİST ALTIN ŞAFAK OYUNU AZ DA OLSA ARTIRIRKEN, KOMÜNİSTLER MEVZİLERİNİ TUTARAK 15 MİLLETVEKİLİNİ MECLİS'E GÖNDERDİ. YUNANİSTAN'DA ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM MÜCADELE KESKİNLEŞECEK.

Halk karşıtı anlaşmalara boyun eğmeyeceğini vaat ederek iktidara gelen SYRIZA'nın önderliğindeki hükümet, Troyka (AB, IMF ve Avrupa Merkez Bankası) ile 3. memorandumunu imzaladıktan sonra "güven tazelenmek" ve pozisyonunu meşrulaştırmak üzere erken seçime başvurdu. Son yılların en düşük katılımıyla (%56,6) gerçekleşen seçimlerde sekiz parti parlamentoya girebiliyor, SYRIZA az bir oy kaybı yaşasa da yine birinci parti oldu. Halkın büyük çoğunluğu sisteme olan inancsızlık ve bıkmışlığını seçimlere katılmayarak ifade etti.

Seçmenler arasında maddi zorluklar nedeniyle oy kullanacakları seçim merkezlerine gidemeyenler de az değildi. Seçim yasasının bu konuda yeni düzenlemeye ihtiyaç duyduğuna dikkat çeken Yunanistan Komünist Partisi, kolaylaştırıcı önlemlerin alınmasını ısrarla talep etmesine rağmen, herhangi bir adım atılmadı.

Yunanistan Komünist Partisi (YKP)

sistem partilerinin karşısında düzen değişikliği alternatifi ile duran tek parti olarak, seçimlerde de buna göre bir pozisyon belirledi. Seçimlerin ardından YKP MK Siyasi Büro üyesi Yorgos Marinos sorularımızı yanıtladı.

Halkın sandık başında verdiği yanıt nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu seçimlerde halkın büyük bir kısmı memnuniyetsizliğini ifade etmek için seçim sandığına gitmemeye karar verdi. Ayrıca sahte ikilemlerin tuzağında ve SYRIZA - Yeni Demokrasi kutuplaşmasında sıkıştırıldı. Halktan, hangi partinin 3. memorandumun içerdiği "halk karşıtı önlemleri" daha iyi uygulayacağına karar vermesi istendi. Emperyalist kurumlarla (AB, IMF ve Avrupa Merkez Bankası) imzaladığı memorandumla rağmen kendi kuracağı hükümetle devleti Yeni Demokrasi'den daha iyi yöneteceğine ikna eden SYRIZA, seçimleri kazandı. Bu şekilde

SYRIZA, geçmişte halk karşıtı önlemlere karşı mücadele eden fakat şu an anlaşmanın daha "adil" ve "yumuşak" bir şekilde uygulanacağı beklentisiyle ona "ikinci bir şans" veren birtakım işçi-halk güçlerini kendi safına çekmiş bulundu.

Bu sonuç, sınıfsal güçler dengesindeki olumsuzluğu ve kapitalizmin derin ekonomik kriz koşullarında işçi-halk hareketinin geri çekildiğini ifade eder.

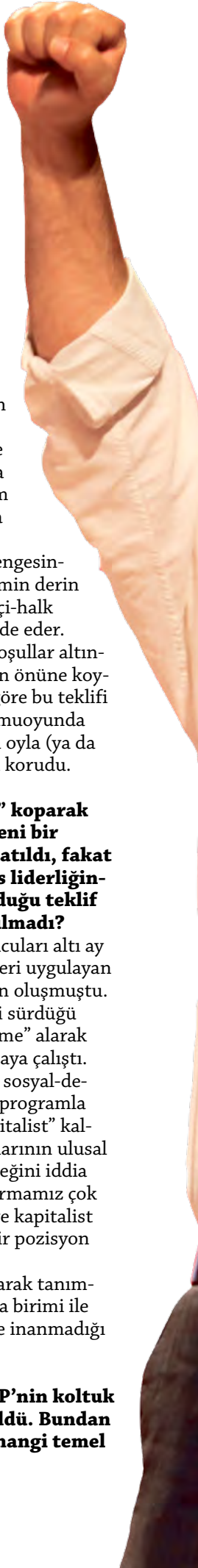
Oldukça zor ve karmaşık koşullar altında YKP siyasi çözümünü halkın önüne koydu ve diğer seçim yarışlarına göre bu teklifi daha geniş ve özlü biçimde kamuoyunda tartışıldı. YKP aldığı 301,6 bin oyla (ya da %5,55) 15 milletvekili sayısını korudu.

SYRIZA'nın "sol platformu" koparak "Halk Birliği" adı altında yeni bir siyasi oluşumla seçimlere katıldı, fakat barajı aşamadı. Meimarakis liderliğindeki bu partinin halka sunduğu teklif neydi, sizce neden yankı bulmadı?

LAE'nin (Halk Birliği) kurucuları altı ay boyunca halk düşmanı önlemleri uygulayan SYRIZA'nın eski bakanlarından oluşmuştu. SYRIZA'nın Şubat 2015'te ileri sürdüğü argümanları "yeniden dönüşüme" olarak işçi-halk tabakalarını kandırmaya çalıştı. Sözde "memorandum karşıtı", sosyal-demokratik unsurlar taşıyan bir programla halkın karşısına çıktı. Bir "kapitalist" kalkınmanın içinde halkın sorunlarının ulusal para birimine dönerek çözüleceğini iddia etti. "2 Nolu SYRIZA" adlandırılmamız çok yerinde olmuştur. Çünkü AB ve kapitalist sistemine toz kondurmayan bir pozisyon benimsemiştir.

Kendini solcu ve radikal olarak tanımlayan seçmenin "ulusal bir para birimi ile kapitalist Yunanistan" idealine inanmadığı ortaya çıktı.

Düşük katılıma rağmen YKP'nin koltuk sayısının değişmediği görüldü. Bundan sonra YKP'nin mücadelesi hangi temel ekseninde devam edecektir?

Memlekete inanmak

AKSAK ÜLKE
Özgür Şen

Yanlı zamanda yanlış ülkede yaşadığını düşünmeyen oldu mu hiç? Elde yalnızca bir ömür var yaşanacak ve onu böylesi bir dönemde Türkiye'de tüketiyorum diye insan bir kere de olsa mutlaka hayıflanmıştır.

Arada hayıflanmakta, memlekete ve döneme kızmakta bir sorun yok. En sağlam sinirleri bile zaman zaman laçka edecek bir ülkede yaşıyoruz.

Bu hayıflanmalara, kızgınlığa bir yorgunluk hissini eşlik etmesi de doğal. Oldukça zor bir ülkede mücadele ediyoruz.

Ancak tüm bunların solun siyasi ve teorik sistematiğini belirlemede ciddi bir problem var. Türkiye'de sol, açık bir biçimde duygusal yönelimler ve ruh hali tarafından belirleniyor. Siyasetin en kritik dönemeçlerinde yorgunluğun, inançsızlığın ya da umutsuzluğun perde arkasındaki varlığını hissediyor ve bundan endişe duyarsınız. Ama bu çoktan aşılmış, duygular ve ruh hali karar alma mekanizmalarında temel parametreler haline gelmiş durumda.

Yakın tarih de bu konuda sola pek yardımcı olmadı. 12 Eylül'ün ideolojik ve fiziksel şiddetinin yol açtığı yorgunluk, reel sosyalizmin çözülüşünün yarattığı derin umutsuzlukla birleşince sol bu iki duygunun altında zaten ezilmeye başlamıştı. Aynı zaman diliminde tüm dünyadaki sağ yükseliş ve muhafazakâr atak da cabası... Nesnel bir gerici döneminde ayakta durmak hiç kolay değildi.

Ancak bunların üzerine gelen uzun ve bıktırıcı AKP iktidarı belli ki Türkiye'de solun bazı bölmelelerini belki de geri dönüşü mümkün olmayan şekilde sakatladı. Marksizm sonrası solun başlangıç ilkesi, alamet-i farikası, olmazsa olmazı devrim fikrinden vazgeçildi. Türkiye devrimi bir inanç konusuna indirildi ve sol, devrimi aramaktan vazgeçti. Bu noktadan sonra açılan kapıdan girenlere şaşırarak artık gereksiz. Devrim yoksa reformizm vardır, ilerici yoksa gerici, bağımsız hat yoksa kuyrukçuluk...

Oysa devrimi aramak yalnızca inananların işi değildir ve Marksizm bu bağlamda dinsel dogmatizmden oldukça uzaktır. Aynı şekilde, solcu için ihtilal yalnızca bir ihtimal olarak da görülemez. Devrimin tarihsel bir zorunluluk olması, tarihsel ilerlemenin gerçekliği, bizi öyle ya da böyle gerçekleştirecek bir devrime inanmaya götürmez.

Evet açık ki Türkiye'de sol, memleketinin devrimine inanmıyor. Ama bu bir inanç tartışması değil ki. Türkiye solu çok kapsamlı ve derinlikli bir tarih anlayışını inanç ya da inancsızlıkla kavramaya çalıştığı, tarihsel olanı metafizikle anlamaya uğraştığı için şimdi inancsızlıkla boğuşuyor.

Sorunun çözümü de ilk akla geldiği gibi Marksizmin klasik metinlerine dönmekte, metinlerden yola çıkarak bir tarih anlayışını oturtmakta yatmıyor. Türkiye solunun az okuduğu doğrudur, ama Türkiye solunun Marksizmle esas problemi az okumakla ilgili değildir.

Türkiye'de solcu okumalıdır doğru ama Türkiyeli solcu önce Marksizmin tarih anlayışının sınıflar mücadelesine örgütlü müdahale fikri olmaksızın kavranamayacağını bilmelidir.

Devrimi aramak, devrimin tarihi ve coğrafyasının izini sürmek insanın örgütlü eylemi üzerine düşünmektir. Türkiye devrimine duyulan inançla ilgili tartışma insanın kendisiyle ilgili bir tartışmadır. Türkiye'de devrim olmaz diyen solcu, memlekete değil esas olarak kendisi hakkında konuşmaktadır.

Inananlar ise kendilerine ve memlekete, birini diğerine değiştirmesizin aynı anda ve birlikte inanmayı başaran insanlardır.

“ Türkiyeli solcu önce Marksizmin tarih anlayışının sınıflar mücadelesine örgütlü müdahale fikri olmaksızın kavranamayacağını bilmelidir. ”

YKP, Mecliste güçlü bir işçi-halk muhalefeti oluşturmak için çalışacak ama öncelikli olarak halk ittifakını güçlendirmek için sınıf hareketinde bir araya gelmiş olan tüm güçleri değerlendirecek.

YKP, işçi-halk çoğunluğunun, gençliğin halk karşıtı önlemlere boyun eğmesi için mücadele edecek. Halk, oyunu kullanarak memorandumunu kabul ettiği iddiasını taşıyan hükümete ve burjuva muhalefetine teslim olmamalı.

YKP sınıfsal mücadele ekseninde işçi-halk güçlerinin siyasi olarak özgürleşmesi için çabalarını sürdürecektir ve toplumu bir üst düzey yönetim şekline götürecektir olan alternatif iktidar teklifini sunmaya devam edecek. Bu ancak sermayenin özel mülkiyeti kaldırıldığında, üretim gereçleri kamulaştırıldığında, merkezi planlama ve işçi kontrolü ile gerçekleşebilir. Halk yararına AB'den çıkışın, borcun tek tarafı iptalinin ön

koşulları bunlardır.

Hedefimiz işçi ve daha genel olarak halk hareketinin yeniden yapılanması ve güçlenmesi, AB ve sermaye iktidarına karşı oluşan güçlü bir halk itti-

fakının kuvvetlendirilmesidir. Bu yolla daha kötü gelişmeleri engelleyebileceğiz, halkın yaşam seviyesinin yükselmesi için katkı koyabileceğiz.

'Altın Şafak'ın özellikle mülteci sorununun yoğun hissedildiği adalarda yüksek oy oranları dikkat çekici. Suriye'de devam eden savaş nedeniyle Türkiye-Yunanistan üzerinden orta Avrupa'ya ulaşmaya çalışan mülteci akınına YKP'nin yaklaşımı nedir?

Önce şunu belirtmeliyiz ki, YKP Doğu Ege'deki ulusalcı, ırkçı ve yabancı düşmanı baskılara çok iyi dayandı ve hatta kimi bölgelerde çok iyi sonuçlar kaydedildi. Örneğin İnkarya adasında %33,2 ile YKP birinciliğini korudu (Şubat 2015: %31,8) ve Furnus'da % 23,14 ile ikinci güç oldu. En büyük göçmen akını alan Lezbos (Midilli) adasında %10,68, Samos adasında da %10,05 oranlarda oy kaydetti.

Faşist Altın Şafak partisinin göçmen konusunu kullandığı ve kimi adalarda biraz güç kazandığı gözlemi doğru olmakla beraber, bu partinin güç kazanmasında asıl sorumluluk onunla gerçek bir mücadele yürütmeyen SYRIZA, Yeni Demokrasi ve diğerleridir. YKP, işçi-halk vicdanını zehirleyen neo-nazi/faşist eğilimlere ve bunların Yunanistan'daki temsilcilerine karşı bayrağını yükseltmeye devam edecek.

Göçmen konusunda özetle şunu söylemeliyiz ki, YKP, kapitalist barbarlığa karşı işçi-halk hareketini uyanıklığa ve göçmen, mülteci gruplarıyla dayanışmasını artırmaya davet ediyor. YKP olarak bu konudaki başlıca taleplerimiz şunlardır:

- Dublin ve Schengen Anlaşmaları ve Frontex gibi AB kurumları iptal edilmeli
- AB'nin sınırlarda uygulayacağı yeni önlemler kabul edilmemeli
- AB, ABD ve NATO emperyalist müdahaleleri ve savaşları sonlandırmalı, Yunanistan bunlara kesinlikle katılmamalı
- Mülteciler acilen adalardan ve diğer giriş kapılarından varış noktalarına ulaştırılmalı, AB ve Birleşmiş Milletler örgütüne sorumluluk almalı
- Mülteci gruplarının kurtarılması, kayıt altına alınması, sağlık kontrollerinin yapılması için yeterli personel çalıştırılmalı; barınma, gıda ve güvenli taşıma için altyapı oluşturulmalı
- Güvenli ve sağlık koşulları uygun karşılama ve konaklama merkezleri yapılmalı.

YKP MK Siyasi
Büro üyesi
Yorgos Marinos

İnananın!

İnsanlığa, gelecek
güzel günlere, iyiliğe:
Sosyalizme

İçine itildiğimiz kan gölü, şu günlerde yaşadıklarımız, sermaye düzeninin ve emperyalizmin siyaset tarzıdır. Bu düzen değişmedikçe, barış da savaş da kanlı siyasetin, halk düşmanı katliamların ve büyük çatışmaların içinde şekillenecektir.
Kardeşlik için de, barış için de, birlik için de bu düzen değişmelidir. Yol budur.

İnançsızlığın, umutsuzluğun, kararsızlığın ve korkaklığın insanlığın geleceğinde yeri yok.

Ülkemiz 2015 Kasım seçimlerine bir deli ile giriyor.

Ülkenin bir bölümü ona neredeyse tapıyor. Cinayetlere, savaş suçlarına, katliamlara ortak olmuş, bunlar için emir vermiş, silah vermiş, onay vermiş. Yine de arkasındaki destek kolay eksilmiyor.

Ülkenin bir başka bölümü ise ülkede her şeyin onun tarafından yapıldığını düşünüyor. Onun kuyuya attığı taşları çıkartmakla uğraşırken, bir yandan da onun çok güçlü olduğuna, ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğine inanıyor.

Sorun, bir tane deliyle baş edemememiz değildir.

Sorun, bu ülkede bir düzen değişikliğine, bunun mümkün ve üstelik zorunlu olduğuna inancın kalmamış olmasındadır.

Akla, aydınlığa, eşitliğe inancını yitirenler bu ülkeyi yobazlığa teslim etmiştir.

Komünist Parti olarak, yaşadığımız sorunların faturasını başka siyasetçilere çıkararak sorunlardan sıyrılmayız.

Ama "halkın yanında" görünen siyasetlerin yaşadıklarımızdaki payını da ısrarla vurgulayacağız.

Sorun halk muhalefetini kendisine mahkûm gören CHP'dir. Uzun süredir tek yaptığı milyonları düzen değişikliği fikrinden uzak tutmak olan bu yapıcı muhalefet kurumunun suçlarını unutamayız. Bu parti, emekçi halkımızın ona gösterdiği teveccüh ne olursa olsun, bir sermaye partisidir. Sermayenin ve emperyalist merkezlerin

canını sıkılmamak, onları korkutmamak için seçtiği "**yapıcı, yumuşak" muhalefet yolu hem AKP'yi hem de başındaki diktatörü azdırmıştır.** Çarşaf açılımı, müftü adaylar, tarikat ilişkileri derken, "artık daha fazla bozamaz" dediğimiz CHP, MHP'li cumhurbaşkanı adayları ile kendisine umut bağlayanların karşısına çıkabilmiştir. Özelleştirmeleri, taşeronlaştırmaları, sermayeye verilen ödünleri seyreden CHP, bizzat kendi belediyelerinde izlediği işçi düşmanı politikalarla yine "daha fazla bozmayı" başarmıştır. Bu partinin iyi bir derse ihtiyacı vardır. Bu ülkede halk muhalefetinin sermaye partilerinin, düzen partilerinin elinden kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Bu yüzden aslında bir açıdan sorun güçlü bir Komünist Parti'nin önemini halkımıza anlatamamış olmamızdır.

Sorun Kürt sorununun çözümünü düzen güçleriyle müzakerede arayan HDP'dir. Halkçı bir işçi sınıfı hareketinin ülkeye ağırlığını koyamamış olmasını kendi konularına gerekçe yapan Kürt siyasetçileri, "sosyalistler, komünistler ortada yok, biz de çözümü AKP ile, TÜSİAD ile arıyoruz" diyebiliyor.

Oysa düzen karşıtı siyasal hareketlerin kendisi dışında var olmasına bile tahammül edemeyen HDP, kendi muhataplarını böylece kendisi belirlemektedir. AKP ile bir yandan savaşıp bir yandan müzakere edilirken, müzakere masasına da NATO ve ABD davet edilmektedir.

Komünist Parti, bir de bu yüzden güçlendirilmelidir. Sorunu çözecek olan, komünistlerin, Kürt sorununu vur kurtul diyen faşistlerle, ver kurtul diyen liberallerin insafına bırakmayacak bir güce ulaşmalarıdır.

"Her iki tarafta da analar ağlamasın" cümlesini bir temenni ya da savaşan tarafların birbirine karşı propagandası olmaktan çıkaracak olan budur.

Sorun, Erdoğan'ın peşinden gidenlerin kör inancında değildir. Sorun, yobazlığın,

gericiliğin, barbarlığın haktan gelecek güçte olan milyonların kör inancısızlığındadır.

Kendi gücümüze inanmak zorundayız. Bu gücün ülkeyi değiştirebileceğini bilelim.

Ortadoğu'nun göbeğinde, bu savaşlar coğrafyasında, savaşı bir delinin kışkırttığını, kendisini kurtarmak için içeride ve dışarıda savaş çıkardığını düşünmek yanlıştır.

Emperyalizmi, uluslararası gericiliği ve halkların bunlara teslim oluşunu görmek, içine girdiğimiz kanlı savaş tünelinin kaynağında bunların olduğunu bilmek gerekir.

Bölgemizde, devrimci, halkçı, komünist partiler güçlenirse, Kürt, Türk, Arap, Yunan, Kafkas ve Balkan halklarına bu partiler yol gösterebilirse bu kanlı kargaşa son bulabilir.

Her türden milliyetçi partiler, etnik hareketler, emperyalizm yandaşları, para babalarının partileri yalnızlaştırılmalıdır.

İş kazalarını, aşırı sömürüyü, yoksulluğu görmemek mümkün mü? Ya kadın cinayetlerini, derin adaletsizliği?

Bunları değişmesi gereken, yıkılması gereken sömürü düzeni yaratmıştır. "Şu küçük dağları ben yarattım" diyen deliyi de...

Bu düzen devam ettikçe bir deli gider, bir deli gelir.

Oysa düzen değişikliğinin korkusu bile çürümüş yapıları, akılsız diktatörleri hizaya getirecektir.

Türkiye'nin Komünist Partisi diyor ki,

Aydınlarımız, gençlerimiz, öncü işçilerimiz bu düzenin çürümüş yapılarında, artık bir tarihsel yalana dönmüş parlamentosunda gelecek aramasınlar.

Düzeni değiştirecek, eşitlik ve özgürlüğün ülkesini kuracak olan bu ülkenin Komünist Partisidir. Onun büyümesi, güçlenmesidir.

Bunun dışındaki tüm öneriler, sadece düzeni sağlamlaştıır.

KOMÜNİST PARTİ